

at den højtærede Minister netop har draget Grænselinie dør, hvor den foreslaas, nemlig mellem de gifte og ugifte indkaldte. For mit Vedkommende synes jeg, at denne Sondring er saare god og saa naturlig og lige til, som det overhovedet er muligt. Den højtærede Minister sagde i Folketinget, at det selvfølgelig ikke var en regelret, protokolmæssig Afgørelse af Spørgsmaalet, og dette er rigtigt. Men det forekommer mig, at man under disse ekstraordinære Forhold maa tage saa praktisk som vel muligt paa Tingene, og det forekommer mig, at skal man se rent praktisk paa det Forhold, saa er det alligevel de Mennesker, som er gifte, som har Familie, Kone og Børn, som det først og fremmest gaar ud over. Det er jo heldigvis saaledes for vort Lands Vedkommende, at naar en Mand gifter sig, træder han som Regel ogsaa ind i selvstændig Bedrift; i alt Fald gælder dette for Landets Vedkommende. Jeg indrømmer imidlertid, at Forholdet er noget anderledes i Byerne, idet Udviklingen dør er gaaet i den Retning, at der er faa Arbejdsgivere og mange Arbejdere, saaledes at der oftere vil være Mennesker i Byerne, som gifter sig uden at have selvstændigt Erhverv, hvad de fleste Landboere derimod har, naar de gifter sig. Nu hører jeg, at man siger, at det vil være rent galt for mange af de indkaldte, om de bliver hjemsendt, idet det, de vil komme til at rejse hjem til, kun bliver Arbejdsløshed; det vil altsaa være ret triste Udsigter for disse. Jeg indrømmer, at det kan stille sig saaledes; men saa vil Forholdet jo ogsaa være dette i Henhold til de Udtalelser, der er faldet fra den højtærede Minister, at der kan dispenseres fra at give disse indkaldte Adgang til at rejse hjem, naar de ikke har andet end Arbejdsløshed i Sigte. De vil altsaa kunne faa Lejlighed til at blive inde, og det er muligt, at adskillige vil benytte sig af denne Tilladelse. Jeg tror dog ikke, at ret mange vil benytte sig af Adgangen til at kunne faa denne Dispensation; jeg tror, at selv om deres økonomiske Forhold ikke er ret gode, vil de dog helst tage Billetten hjem til Kone og Børn, om jeg maa bruge det Udtryk. Og jeg tror ikke, at man skal se alt for mørkt paa dette, for ogsaa dette har alligevel tillige en lys Side, som jeg tror, ærede Medlemmer vil have udmærket god Forstaaelse af, naar vi tænker paa vore egne Forhold. Vi Rigsdagsmænd er jo saaledes stillede, at vi ogsaa undertiden i længere Tid lever paa en Slags Feltfod; men jeg tror, at selv om der er nogle af

os, som, naar Pligten ikke længere kalder os herinde, meget vel kunde blive gaaende herinde og have det forholdsvis ganske godt, saa søger vi dog saa hurtigt som muligt tilbage til Kone og Børn og Bedrift. Jeg kunde forstaa, at det vilde være anderledes, hvis det var en Flok Pebersvende, havde jeg nær sagt, men maa vel hellere sige Ungkarle, der sad som Medlemmer af Rigsdagen; men de fleste af os er jo saaledes stillede, at vi har Kone og Børn, og vi ved alle, hvor stor Pris vi sætter paa at kunne vende hjem til Familielivet og vore daglige Forhold i Hjemmet. Derfor finder jeg det ogsaa saare naturligt, om en hel Del af de Mennesker, som nu er indkaldte, ogsaa vil være glade ved at kunne rejse hjem til deres Familie, selv om det, de rejser hjem til, kun er Arbejdsløshed. De har i alt Fald Kone og Børn derhjemme, og det kunde være, at de hjemlige Forhold alligevel drager dem stærkest, og jeg synes, at man aldeles ikke skal lade haant om den Tankegang, der ligger til Grund herfor. Man plejer at sige, at hvad der een Gang er sammenføjet, skal man ikke adskille. Og den højtærede Forsvarsminister har jo adskilligt paa sin Samvittighed i saa Henseende. Det forekommer mig, at Rigsdagen ikke skal hjælpe med til at gøre den Brøde større, den skal tværtimod formindske den saa meget, som det overhovedet er muligt. Man har talt om, at der var adskillige, der vilde blive misfornøjet, hvis man traf den af Ministeren foreslaaede Ordning. Men jeg tror dog, at denne Misfornøjelse maaske ikke mindst er kommet fra Rigsdagen, fordi man dør har peget paa de andre Muligheder. Jeg har i alt Fald talt med adskillige af de ugifte, og mange af dem har sagt: Gudskelov, at vi ikke har Kone og Børn hjemme (Munterhed). Ja, de Herrer misforstaaer mig. Jeg har netop villet fremhæve Familielivet, men under Forhold som de nuværende kan der jo være Grund til at sige saaledes for de ugifte indkaldte. At de Herrer, der ser noget anderledes paa dette Forhold, er brudte ud i en forstaaende Latter, tilgiver jeg dem dog ganske. Jeg tror, at den Sondring, den højtærede Minister har gjort, er fuldkommen rigtig, og jeg kan ikke se rettere, end at de Indvendinger, der er rejste mod den, blegner ved Siden af Fordelene derved. Jeg tror, som sagt, ikke, der er saa megen Misfornøjelse, som der har været talt om. Jeg tror, at man fra Kammeraternes Side vil sige, at de gifte, der har Kone